

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **V. N. T.**, zastoupena Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** I) V. V. T., II) nezl. V. T. K., zastoupený zákonným zástupcem V. V. T., III) nezl. V. D. Ch., zastoupena zákonným zástupcem V. V. T., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 2. 2026, č. j. 73 A 9/2025-75, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. MV-38449-4/SO-2025. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2025, č. j. OAM-3037-18/DP-2024.

[2] Správní orgán I. stupně dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť stěžovatelka přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[3] Společně s kasační stížností podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka uvedla, že usiluje o další společné soužití rodiny na území České republiky a v případě, že nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, pak stěžovatelka bude muset vycestovat zpět do Vietnamské socialistické republiky, a opustit tak svého manžela a své dvě nezletilé děti, které potřebují péči matky. Výkonem rozhodnutí by tak došlo k zásahu do soukromého života stěžovatelky a do života jejích nezletilých dětí, kterým může

vzniknou vážná újma. Výkon rozhodnutí by pro stěžovatelku a její rodinu znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, když žádná další osoba nebude přiznáním odkladného účinku dotčena a zároveň zde nelze spatřovat důležitý veřejný zájem. K osvědčení svých tvrzení stěžovatelka odkázala na kopie rodných listů nezletilých dětí založených ve správním spise. Stěžovatelka rovněž poukázala na usnesení krajského soudu, č. j. 73 A 9/2025-46, kterým bylo vyhověno jejímu návrhu na odkladný účinek správní žaloby.

[4] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl, neboť jeho přiznání je vyhrazeno pro ojedinělé případy. Podle žalovaného navíc stěžovatelce hrozí újma teprve v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce, resp. stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže 1) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (usnesení NSS z 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, bod [9]), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65], a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]). Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

pokračování

[9] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelčině případě především to, že v důsledku zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, bude nucena vrátit se do země původu, ačkoliv její manžel a dvě nezletilé děti (narozené v letech Xa a Xb) žijí v České republice, kde děti rovněž chodí do školy. Všichni (kromě stěžovatelky) mají nyní na území České republiky platná povolení k trvalému pobytu. Její dcera se podle listin založených ve správním spise na území ČR narodila. Pro účely rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti stěžovatelka dostatečně doložila, že v ČR žije její rodina včetně nezletilých dětí, jejíž těžiště zájmů spočívá právě v ČR, kde má veškeré své zázemí. Odloučení stěžovatelky od její rodiny by tak jistě představovalo citelný zásah do rodinného života všech uvedených rodinných příslušníků. Není přitom zřejmé, že by přiznání odkladného účinku v daném případě jakkoli negativně dotklo práv třetích osob.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku rovněž z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. absence rozporu s veřejným zájmem. V tomto směru je třeba obecně předeslat, že zpochybnění přiznání odkladného účinku z tohoto důvodu leží primárně na žalovaném (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 52 Ca 9/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud podotýká, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do práv stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).

[11] Žalovaný žádný veřejný zájem, se kterým by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu, neuvedl. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti plně odkázal na své vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, podle něhož stěžovatelce hrozí újma teprve v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto smyslu však lze plně odkázat na krajský soud, který v usnesení, jímž vyhověl návrhu stěžovatelky uvedl, že takový závěr žalovaného je nesprávný. Stěžovatelku nelze odkázat na to, aby v České republice nadále pobývala nelegálně a vyčkávala na zahájení řízení a následné rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud tak nemá k dispozici přesvědčivé indicie, že by setrvání stěžovatelky na území ČR do rozhodnutí o kasační stížnosti mělo být v rozporu s veřejným zájmem, který by mohl převážet nad zájmem stěžovatelky realizovat rodinný život.

[12] Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že v daném případě jsou podmínky § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. naplněny. Vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného již byl odkladný účinek krajským soudem přiznán, postačí v tomto případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje také odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

[13] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. dubna 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu